

WENDY HIGGINS

A csöklista

Atizenhét éves Zae Monroe-nak már nagyon elege van a szerelemből. Megcsalta az egyetlen srác, akibe valaha is szerelmes volt, emellett szülei párkapcsolata is a szeme láttára omlik össze.

Zae úgy dönt, itt az idő, hogy fordítson a dolgok állásán. Kalandos útra indul, hogy megszerezze, amit szeretne, ami nem más, mint a csókok. Izmos sportolók, vagány zenészek, érzékeny költők vagy épp igazi rosszfiúk csókjára vágyik.

Zae felvet egy versenyt a barátai között. A cél az, hogy a tavaszi szünet során minél több fiú csókját sikerüljön begyűjteniük.

Azonban az ártatlan verseny hamarosan drámai spirálba sodorja a lányokat. Zae-nek nincs más választása, mint hogy szembenézzen a fiúk ellen táplált haragjával. Talán a srácok mégsem olyan rosszak, ahogy ő gondolta? Legalább páran kivételt képeznek a szabály alól?

Wendy Higgins regénye sziporkázó és üde romantikával kecsegtet: végtelen flörtökkel, szívtipró srácokkal, na és persze nagyon sok csókkal!

WENDY HIGGINS

Alaszkában született, katonacsaládba. Gyerekkorában öt különböző katonai bázison élt az Egyesült Államokban. Az író most a keleti parton lakik Virginia államban a férjével és a gyerekeivel, és teljes állásban íróként dolgozik. New York Times bestsellerszerző, a Sweet Evil-sorozat írója.

TUDJ MEG TÖBBET A KÖNYVRŐL:

www.wendyhiggins.co

www.Facebook.com/DreamValogatás

„Vigyázz! A csóklista hamar függőséget okoz! Egész éjjel fennmaradtam azért, hogy végig tudjam olvasni.”

BARNES&NOBLE

„Wendy Higgins árnyalt, kedves és érdekes szereplőkkel kápráztat el minket. Üdítően sokféle háttérrel rendelkeznek... Az olvasók biztos szurkolni fognak Zae-nek, aki olyan életszerű problémákkal küzd a családjával, a jövőjével és a fiúkkal kapcsolatban, mint mindannyian.”

KIRKUS REVIEWS

„Reális ábrázolása egy erős, magabiztos, ám mégsem tökéletes fiatal lánynak. Zae szuper példakép lehet a tinik számára.”

SCHOOL LIBRARY JOURNAL

„Egy izgalmas és gondolatébresztő történet, melyben a főszereplőnk érzelmi biztonságot és helyet keres magának a világban.”

BOOKLIST

„Egy kedves történet szerelemről, bizalomról és kockázatvállalásról. Mert mind a háromra szükségünk van, hogy utat találjunk az élet rengetegében. Zae erős és szerethető figura, de neki is megvannak a hibái. És pontosan ezek a tulajdonságok tesznek egy főszereplőt életszerűvé.”

NEW YORK JOURNAL OF BOOKS

Dream
válogatás

WENDY HIGGINS

A csoklista

—• részlet •—

1. FEJEZET

Pontosán nyolc hónap gyengéd nógatás után adtam be a derekamat Wylie-nak. Persze nem úgy, ahogy ő szeretne volna, de olyat tettem, amit még sosem csináltam azelőtt. Nem mondhatom, hogy élveztem, de neki tutira bejött. Wylie ennél több mindent is csinált már előttem olyan lányokkal, akikkel nem is járt együtt. A pasim elég vadóc, minden buli szíve-lelke. Olyan srác, aki sört lop más emberek garázsából, és röhögve rohan el, amikor egy felnőtt utánaordít. De mindig jól viselkedett, amíg együtt jártunk. Felvillantotta előttem az édes, gyengéd énjét, amit másoknak sosem tárt fel.

Szerelmes voltam belé, és ezt tettekkkel akartam alátámasztani.

Pontosán egy héttel ezelőtt bizonyítottam neki a szerelmemet, és ez lesz az első buli, ahol újra találkozunk. Ellenséges sulikba járunk. Ő az Észak-Virginiában található megyénk legpuccosabb részén él. A Hillside High átlagos hétköznapijai felérnek egy divatbemutatóval. Én bezzeg a legkevésbé gazdag és legmultikultibb területen lakom. A peaktonos diákok

melegítőben járnak a suliba, és rapversenyeket vívnak a szünetekben az iskola folyosóján. Imádom a sulimat.

Minden hibája ellenére odáig vagyok érte. Wylie viszont egyáltalán nem büszke a sulijára. Nagyon jól focizik, de tavaly kirúgták az egyetemi válogatottból, mert rosszak voltak a jegyei. Az egészet úgy kezeli, mintha hű, de vicces lenne, és alig várta volna, hogy kitegyék onnan.

Leparkolom a családuk ősrégi kombiját az utca végén az egyik szomszéd hatalmas vörös téglás házánál, és elhaladok a gondozott sövények mellett. A márciusi idő általában kiszámíthatatlan, de ma nincs túl hideg. Azt kívánom, bár velem lennének a csajok, egyszerűen ki nem állom, ha egyedül kell mennem egy hillside-i buliba. De minden barátnőmnek családi programja adódott, én meg hirtelen döntöttem el, hogy mégis eljövök.

Wylie nem számít rám. Alig bírtam ki, hogy ne írjak üzenetet, amiben közlöm, hogy jövök, és visszaszereztem a telefonomat is. De inkább úgy döntöttem, hogy meglepem. Szobafogságban kéne lennem telő nélkül, mert lógtam egy óráról. Apa találta ki a büntetést, de anya mostanság annyira könnyű préda. Valószínűleg túl sok kora reggeli műszakot vállal a pékségben. De mindegy is, nem akartam a családi problémákra gondolni. Ma este a pihenés a fő, és hogy meglepjem a pasimat.

Csomó hillside-i diákot ismertem meg Wylie miatt, de egyikükkel sem barátkoztam össze. Folyamatosan úgy éreztem, hogy a lányok lenéznek a természetes barna fürtjeim miatt, amit általában copfba fogtam össze. Egyértelműen nem tetszett nekik a leharcolt farmerem sem, ami egyébként ugyanolyan jól kiemelte a fenekemet, mint egy dizájner gatyá. Nincs

szükségem arra, hogy befogadjanak, hiszen szinte mindenkit ismerek a saját sulimban, és amikor végigmegyek a Peakton folyosóin, érzem, hogy szeretnek.

Csakis Wylie miatt jöttem. Óriási mosolya és ragadós nevetése általában mindent elfeledtet velem. Ennyi együtt töltött idő után is éhezem a jelenlétét.

Először Rube-ot pillantom meg Wylie barátai közül, amikor belépek a forró, zsúfolt házba. A levegőben fű, izzadság és illatosító szaga keveredik. Émelyítő édes-savanyú keverék. Fűj! Rube-ot nem nehéz kiszúrni, mindenki fölé magasodva kedvtelen óriásnak hat. Őt bírom a legkevésbé Wylie barátai közül. Hónapokkal ezelőtt közölte velem, hogy tönkreteszem Wylie imázsát azzal, hogy nem engedem el sehová. Wylie persze annyit jár el és annyit bulizik, mint régen. Nem igazán tiltom el semmitől. Azt csinál, amit akar, de ő csomósor dönt úgy, hogy velem szeretne lógni. Na, nem mintha ezt bevallaná a haverjainak.

Nem futok felesleges udvariassági köröket, amikor odalépek hozzá.

– Hol van Wylie?

Rube vigyorától fel akar fordulni a gyomrom.

– Helló, Miss Mégsem Vagyok Olyan Prúd!

– Mi? – kérdezem, aztán azonnal felfogom a szavak jelentését, és lángolni kezd az arcom.

Wylie elmondta neki? Ó, istenem! Nem hiszem, hogy megkértem volna, hogy ne mondja el a haverjainak, feltételeztem, hogy ennél több esze van. Ennyire hülyék a pasik, hogy ezt nem fogják fel?

– Elég sokáig tartott azért. – Rube hátradönti a fejét, és megissza a sörét.

Bemutatok neki, amit sosem szoktam csinálni, de erre csak szárazon felröhög. Megfordulok, hogy elinduljak a másik irányba, és olyan távol kerüljek ettől az idiótától, amennyire csak lehetséges.

Meg fogom ölni Wylie-t, hogy elmondta neki. Szinte látom magam előtt, ahogy legyint és ezt mondja:

– Csajszí, ne is hallgass arra a baromra! Nagyon jól tudod, hogy imád piszkálni. – *Bla-bla-bla*.

Wylie életének ezennel vége!

Meglátom a másik haverját is, Jade-et. Wylie csapata igazán vegyes. Wy haiti és dominikai, elképesztő szeplőkkel az orrán és az arcán, amitől még ártatlanabbnak tűnik. Rube egyetlen srác, akiről minden felnőtt azt hiszi, hogy udvarias óriásmackó. Jade meg egy metál rockzenész borotvált fejjel. Ugyanabban az utcában nőttek fel, és ennek a három srácnak több pénze van, mint amit én egyáltalán el tudok képzelni. A szüleik sosem mondtak semmire sem nemet, ami kissé émelyítő.

– Jade! – szólítom le. A srác a hangom irányába lépked, de már részegnek tűnik.

– Zae! Mi a helyzet, csajszí? – A hangja rekedtes a cigitől, átveti vékony karját a nyakamon, majd nedves puszt nyom az arcomra. – Nem is tudtam, hogy jössz!

Észrevétlenül megtörlöm az arcomat.

– Én sem. Nem láttad Wylie-t?

– Ööö... – A tekintete a folyosóra irányul, aztán vissza rám.

– Nem. Gyere inkább, és igyunk egy sört! Szerintem nem-soká idetalál. Felhívtad?

– Nem, meg akartam lepni.

Jade végigsimítja borotvált fejét, és felnevet. Kissé furcsának tűnik. A gyomrom összeszorul.

– Miről van szó? – kérdezem.

– Semmiről! Gyere, igyál velem valamit! – Megpróbál a kezembe nyomni egy doboz sört, de megrázom a fejem.

Hmm... a helyzet az, hogy Wylie és én sokat veszekedtünk mostanság a szabadidős tevékenységeivel kapcsolatban. Elég sokat drogozott, amikor épp nem lógtunk együtt, szóval nem bízom benne egy cseppet sem. Nem tudja visszafogni magát, és folyamatosan újabb kalandok után néz. Most ideges lettem. Valószínűleg épp füvezik, vagy szív valamit a házban, miután ezerszer megesküdött, hogy többet ilyet nem csinál. A gyomrom összerándul a gondolattól.

Amikor Jade szeme újra idegesen a folyosóra réved, elindulok abba az irányba, és tudomásul se veszem, amikor utánam szól.

– Jaj, ne már, Zae! Legyél már jó fej, és igyál velem!

Megállok a folyosón végén, ott, ahol a fény kiszűrődik az ajtó rése alól. Valószínűleg a fürdő lehet. A fületem az ajtóra tapasztom, ahol fészkelődés hangját hallom, így bekopogok.

– Foglalt! – Wylie hangja egyszerre ideges és izgatott, amittől összeszorul a gyomrom. Ha szívott valamit, akkor meg fogja keserülni.

Hangosabban kopogok.

– Kopj le, haver! – mondja élesen, de most is valamiféle szokatlan jókedvvel.

– Wy, én vagyok – igyekszem nem idegesnek hangzani.

Hallom a tuttogását.

– Ó, basszus! – Felfordul a gyomrom. – Várj egy percet! Csak épp... beszélgetek valakivel.

Még több tuttogást és fészkelődést veszek ki a háttérben. A szívem erősen ver. Összefonom a karom magam előtt, ahogy

az ajtó pár centire kinyílik. Hányingerem támad, amikor meglátom krémszínű, barna bőrét és hullámos fekete haját.

– Hé, bébi, mit csinálsz te itt? – mosolyog rám. A szeme nem vörös, szóval nincs beállva. Még jobban szédelgek, amikor arra gondolok, hogy lehet, még a fűnél is erősebb drogot használt.

– Meglepetés! – mondom, és ártatlanul felemelem a kezem. Wylie még mindig csak leskelődik az ajtó résén át.

– Már majdnem befejeztük a dumálást erről a dologról, amit meg kéne oldanom...

Oké, ennyi elég a hülyeségből!

– Mit csináltál odabent, Wylie?

– Semmit, komolyan semmit – vigyorog rám. – Csak egy sulis katasztrófát próbáltunk elhárítani, de már minden oké. Tudnál hozni valamit inni nagyon gyorsan? – kérdezi hatalmas, cuki szemekkel. – Szépen kérlek! Addigra végzek, és lóghatunk együtt.

Felhorkantok.

– Oké, mindjárt visszajövök! – Oldalra lépek, amikor becsukja az ajtót. Izzadok, ahogy mozdulatlanul várok a sötét folyosón.

Tíz másodperc múlva kinyílik az ajtót, mire egy lány nevetgélve és suttozva kihátrál. Talán tizennégy vagy tizenöt éves lehet. Hullámos haja és óriási barna szeme van.

Mi a fene? Egy elsőssel drogozott?

Az idő szinte lelassul, ahogy a lány rámosolyog Wylie-ra, és a keze után nyúl. Wylie kilép, ujját a szája elé emeli, de a másik kezével óvatosan arrébb tolja az ismeretlent. Abban a percben mind a ketten meglátják a döbbszerű arcomat, és lefagy.

Semmi drog. Csak egy másik lány.

A mellkasomban a szívem még erősebb ütemre vált, megremeg, aztán felrobban. Mintha lesüllyedne a gyomromba, aztán felugrana a torkomba. Savként mar, ahogy ráébredek, mi történt. Rám tör a féltékenység.

Wylie mindig is a rosszfiúk közé tartozott, de a megcsalás sosem volt az ő asztala. Vagy ezt is rosszul hittem?

A lány hátralép, mintha félne, a tekintete kettőnk között cikázik. A zárt folyosó végén áll csapdában vergődve. Wylie-ra nézek, aki vigyorogva pillant rám, mint mindig, amikor bajban van. Ez eskü nem történhetett meg.

– Te most... Mi a fene történt, Wy?

A kezem felé nyúl, és én megengedem, hogy megérintsen, mert a barátnője vagyok. Én vagyok az, akit meg kéne érintenie.

– Mondtam, hogy csak dumáltunk! – A szavai gyorsak és megremegnek.

Hinni akarok neki. Hiszen lehetséges, hogy tényleg csak dumáltak, nem? De a lány arcára kiülő döbbenet és büntudat olyan, amit lehetetlenség lenne figyelmen kívül hagyni. Kitépem a kezem az övéből, elhúzódok, majd egyenesen a lány elé lépek. Általában nem bízom a megfélemlítő taktikákban, de a csaj egyértelműen halálra van rémülve, én meg az igazságot akarom hallani.

– Zae – figyelmeztet Wylie.

– Megcsókoltad a pasimat? – kérdezem, de úgy érzem, mindjárt elhányom magam.

Ha lehetséges, a lány arcára még erősebben ül ki a döbbenet. Teljesen lefehéredett. Válaszadás helyett a vállam felett Wylie-ra néz. A gyomrom még jobban összeszorul. A folyosón egyre több ember gyűlik össze mögöttünk.

– Mi a jó fenét csináltatok?

– Nem tudtam... hogy van barátnője. – Újra Wylie-ra néz.

– Zae, hagyjad már! – Wylie megpróbálja elhúzni a derekamat, de lerázom a kezét, anélkül, hogy levennem a tekintetem a lányról.

– Hogy hívnak? – kérdem halkán. Próbálok barátságosabb hangnemet megütni.

– Vonia – feleli elhaló hangon.

– Vonia, oké. – Erősen remegek, a kezemet összeszorítom.

– Őszintének kell lenned...

– Zae – mondja Wylie hangosabban. – Menjünk már! Beszélhetünk kettesben.

Nem is veszek róla tudomást, csak a lányra figyelek. A legrosszabb lehetőséggel kezdek.

– Szexeltetek?

Tagadd le, az istenért!

A lány nyel egy nagyot, eltakarja a száját, és még hátrébb húzódik.

Kérlek, mondd azt, hogy nem! Miért nem mondja, hogy nem?

Lassan beszélek, annak ellenére, hogy a belsőm fel akar robbanni.

– Csak válaszolj a kérdésre!

– Zae, bébi, gyere már! Csak megijeszted... már mondtam...

– Fogd be! – üvöltök, és egy pillanatra felé fordulok, hogy ránézzek a döbbent arcára, aztán visszanezdek a lányra, aki már zokog.

– Nagyon sajnálom! – bukik ki belőle. – Én nem tudtam. Komolyan azt hittem... – Újra Wylie-ra néz, becsapottnak tűnik. – Azt mondta...

– Menj! – Wylie a szavába vág. – Itt az ideje, hogy elmenj, Vonja!

– Nem! – mondom, és újra a lányra nézek. Csapdába ejtem a falnál. – Mit mondott?

A lány szipog, újra összehúzódik, fogalma sincs, hogy sose bántanám.

– Azt mondta, szakítottatok!

Epe tolul a torkomba, alig kapok levegőt. Még *én* se feküdtem le vele!

Wylie hátrahajtja a fejét, erősen dörzsöli a szemét.

– Ó, istenem! – nyög fel.

Egyetlen összetett gondolatot sem tudok megformálni. Eltelik egy hosszú perc, amíg ott állunk teljesen lesokkolva, mintha egy rémálomba csöppentem volna. Aztán egyszerre rohan meg minden. A múlt hétvége nem jelentett számára *semmit*. Én meg azt hittem, hogy közelebb kerültünk egymáshoz, mint valaha, és valami szorosabb kötelék alakult ki kettőnk között. Úgy fest, ez nem elég. Neki ennél is több kell.

Miért nem csak beszívott? Miért kellett ezt csinálnia? Bármit meg tudok oldani, de ezt tutira nem. Csak arra tudok gondolni, hogy egymáshoz értek, hogy... mindjárt elhányom magam. A szoba táncot jár körülöttem. Levegőre van szükségem.

Elhaladok Wylie mellett, kipréselem magam a bámuló emberek tömegén, nem is figyelek arra, hogy szolongatnak.

Amikor becsapom az ajtót magam mögött, észlelem, hogy a kinti levegő még jobban lehűlt. Forró könnyek szántják az arcomat, ahogy átrohanok a sűrű fűvön. Utálok, hogy ennyire simogató és ennyire hamis.

El sem hiszem, hogy ilyet tett. Szeret, tudom, hogy szeret. Az első szerelmem. Azt hittem, örökké fog tartani. Én sosem csaltam volna meg őt.

A buli hangjai beszöknek az éjszakába, ahogy kinyílik a bejárati ajtó, majd újra becsukódik.

– Zae! Bébi, várj már!

Nem állok meg, amikor meghallom a lépteit magam mögött. Elém ugrik, és megragadja a vállamat. Idegesnek tűnik, először látom ilyennek. Általában semmivel sem lehet kibillenteni a békétűréséből. Az idióta szívem újra sajogni kezd.

– Sajnálom – lihegi, mire megérzem a pia szagát a leheletén. – Sajnálom, sokat ittam. Elkezdett beszélgetni velem... már egy éve próbál becserkészni, Zae. És ma este... nem tudom. Rád emlékeztetett, és nagyon hiányoztál. Esküszöm, hogy végig rád gondoltam.

– Istenem, Wylie! – Ekkor már zokogok. – Ez egyáltalán nem oké! Először is, az a szerencsétlen lány odáig van érted, és hazudtál neki, hogy lefeküdjön veled! Mit éreznél, ha én ezt csináltam volna egy másik pasival?

Összehúzza a szemöldökét.

– Te nem tennél ilyet, te túl jó vagy ... én nem vagyok ilyen erős. Én folyamatosan elcseszem a dolgokat. – A hangja megtörik, ahogy idegességében megragadja a haját. Meg akarom ölni, hogy épp most az egyszer komolynak és érzékenynek tűnik. Mélyen belül legszívesebben megragadnám a derekát, hogy megvigasztaljam, ami elég kifacsart érzés. El akarom mondani neki, hogy ő is lehet jó, hogy meg tudjuk oldani, és még komolyan el is hinném a szavaimat.

De nem teszem. A kapcsolatunk ártatlanságát ezzel örökre elcseszte.

– Ezt hívják önuralomnak, Wy! Lehetsz erős, ha az akarsz lenni, de te csak magaddal foglalkozol! Csak szórakozni akarsz, és közben nem érdekel, hogy kit bántasz meg, és nekem ettől hányingerem van! Elegem van abból, hogy folyamatosan kifogásokat kell keresnem neked. Nem fogok osztozni rajtad. Ré-szeg vagy, vagy nem, amit tettél, az nem helyes! És basszus, még el is mondtad Rube-nak, hogy mit csináltunk! – A mellkasába ütök haragomban.

A szeme hatalmasra tágul, és ideges mosoly játszik az arcán.

– Nem akartam. Csak... annyira jó volt veled, és...

– Hagyd ezt abba! – A kezem ökölbe szorul. – Fogd be! Gyűlöllek, Wylie! Menj az utamból!

Elfutok mellette a járdán.

– Zae!

– Hagyj békén! – ordítom felé a szavakat, nem törődve az-
zal, hogy felvillannak a teraszon a lámpák. Az emberek bizo-
nyára azon gondolkoznak, mi zavarja meg a békességüket.

Wylie nem próbál leállítani, csak sajnálatra méltóan, elve-
szetten bámul, amikor beindítom a kocsit, és elhajtok a tökéle-
tes pázsitok, csodás házak és drága autók mellett, ami az itteni
diákok otthona.

Basszus! Még soha életemben nem éreztem ennyire szánal-
masnak, kihasználnak, butának és gusztustalannak magam.
De a legrosszabb az, hogy olyan, mintha valami éltető erő ve-
szett volna el bennem. A szívem sajog érte, hogy visszakapjam.

Wylie máris hiányzik.

2. FEJEZET

Gyűlölöm a sztereotípiákat. Főleg a pomponlányokkal kapcsolatban. Mindig gonosz csajokat, bugyuta libákat vagy ribiket testesítenek meg.

Én és a barátaim pomponlányok vagyunk, és mindig azt kívánom, bár bekerülhetnénk a filmekbe. Nálunk a szurkoló-csajok örültek, viccesek és sokfélék. És a legfontosabb, hogy nagyon kedvesen bánunk másokkal. Legalábbis mi négyen biztosan. És még okosak is vagyunk... általában.

És szüzek, de nem teljesen ártatlanok. Például ott van az estém Wyjal. Idióta Wylie! A szívem és a gyomrom egyszerre sajog, ahogy próbálok a táblára figyelni. Idióta hétfők. Idióta matekórák.

A lányok azonnal mellém álltak a szakítás után. Vasárnap átjöttek, és magukkal hozták a legfontosabb dolgokat. Monica otthon készített sütivel szerelkezett fel, az anyukája ügyes volt ebben. Lin egy csomó vicces mémet mutogatott a pasikról, Kenzie pedig a nyolcvanas évekbeli hiphopslágereket bömböltette. Az ágyon fekve hallgattuk a zenét, miközben

Lin a megzabolázhatatlan tincseimmel játszott, halszálkásan fonta be. Ezalatt mindent beszórtunk cukorral és fahéjjal, és skálán osztályoztuk a falon sorakozó poszttereimet. Mind-egyik olyan helyeket ábrázolt, ahová el akartam jutni: Párizs, Buenos Aires, Berlin, Edinburgh, Dublin, Prága, Toszkána és a svájci Alpok, hogy csak egy párat említsek. Tele volt a szobám velük.

– Zae? – A matektanárom hangja messziről lebeg felém, amikor Kenzie oldalba bök, és észreveszem, hogy újra elkalandoztam. Az arcomat előnti a szégyen, mindenki engem bámul.

– Igen... Miss Lane?

– Mi jött ki a hetesre?

– Ööö... – Lenézek a trigonometriás papírra. Hál’ istennek ez pont a háromszöges. Azokat értem. – Az AC oldal tízzel egyenlő?

Bólint, és visszafordul a táblához. Kifújom a levegőt, mire a szívverésem nyugodt ütemre lassul. Kenzie leplezetten fel-emeli az öklét, barna ujjai az enyémmel ütköznek. Utáljuk a matekot, de valahogy túléljük.

Egész nap szét vagyok csúszva. A szomorúságtól sajog a gyomrom. Hihetetlen korán ébredtem reggel, és képtelen voltam visszaaludni, szóval lementem valami innivalóért, mire apát a kanapén találtam. Megpróbált felugrani, és ledobni a takarót a földre, mintha épp most jött volna be, de tudtam, miről van szó. Ott aludt, szóval anyával valószínűleg veszekedtek. Újra.

Megdörzsölte az arcát, és megszólalt.

– Helló, Zae-bae! Későn értem haza, és nem akartam megzavarni anyát.

Nem hinném, hogy zavaró lehet, ha a férjed bebújjik melléd az ágyba egy hosszú műszak után, de sose voltam még házas, szóval mit is tudok én?

Apa előző évben vesztette el a munkáját a pláza áruházában, ahol vezetőként dolgozott. Most egy barbecue-étteremben robotol. A gond az, hogy itt kevesebbet fizetnek, és éjszakai műszakot is vállalnia kell. Igazán megértem, hogy nehéz meg szar ügy, de a szüleimnek össze kell szedniük magukat, és hozzászokni ehhez az új élethez. A nyolcadikos tesómnak, Zebediah-nak szüksége volt némi rendszerre.

Hál' istennek már csak egy hét maradt hátra a tavaszi szünetig. És szerencsére nincsen pomponos edzés sem, mert vége a kosárszezonnak. A következő éves edzések pár hónap múlva kezdődnek, úgyhogy most teljesen szabad lány vagyok.

Linnel, Monicával és Kenzie-vel a megszokott helyen találkozunk a tizenegyedikesek szekrényeinel. Elhallgatnak, ahogy feléjük sétálok, mind a hárman az arcomat fürkészik, amire kiült a lehangoltságom. Egyszerre vonnak az ölelésükbe.

– Wylie megérdemelné, hogy kiheréljék. – Ó, az imádni való Lin!

– Nem érdemel meg téged. – Érkezik egy kis biztatás Monica részéről. – Sokkal jobb neked nélküle.

Kenzie csak egyetértően bólogat. Gyengéd lelke miatt könnyes lesz a szeme helyettem is.

– Köszönöm – suttogom.

Egy csapat tizenegyedikes kerít be bennünket, néhányan tényleg aggódnak, mások csak nem akarnak lemaradni a szerelmi drámáról.

– Szakítottatok?

– Basszus, az szar!

– Nagyon sajnálom, Zae!

Megölelek pár embert, közben próbálom összekapni magam, de igencsak nehéz, miközben suddognak körülöttem.

„Megcsalta egy gólyával!” – aztán lesajnálóan néznek rám. Inkább megköszörülöm a torkomat.

– Minden oké – mondom. Nem hiszem el, hogy eddig nem vettem észre, hogy néznek a fiúk a kilencedikesekre. Mintha új hús került volna a piacra.

Szerencsére megszólal a csengő, így elkezd oszlani a tömeg, csak a három barátnőm marad mellettem. Az én kis csapatom.

– Szóval, ez azt jelenti, újra szabad préda vagy – mondja Lin óvatosan.

– Ja – felelem. – És ez így is fog maradni.

Szkeptikusan néznek össze.

– Mármost – folytatom –, soha többé nem akarok pasit.

Soha.

– Oké! – Kenzie óvatosan lapogatja meg a karomat, és érzem, hogy elborul az arcom.

Megszólal a második csengő, mire mindannyian elmegyünk a dolgunkra. Csak egy hét a szünetig. Simán kibírom.

Leomlok a padra az angolórán.

– Nyissátok ki a könyvet a harminchetedik oldalon! – mondja Mrs. Warfield csiripelő hangon. – Ezen a héten a modern költészettel fogunk foglalkozni.

Az egész osztály felnyög, velem egyetemben.

– De már majdnem tavaszi szünet van – nyüszög az egyik focista a hátsó padból. Jack Rinehart, igazi atléta. Rá mondhatjuk, hogy a sztereotípiá halálpontos.

Mrs. Warfieldet úgy tűnik, csak szórakoztatja a panaszáradatunk. Szélesen vigyorog, ahogy kiadja a feladatlapokat.

Aztán szinte elcseppelve kezd beszélni arról, hogy hagyjuk, hogy a bennrekedt érzéseink szabadon robbanjanak fel a lapon, de óvatosan válogassuk meg a szavainkat. Hallom, ahogy mögöttem Jack homloka a padra koppan.

Az első feladatunk az, hogy leképezzük egy érzésünket versben. Idegesen bámulom a lapot. Nem igazán vagyok költői hangulatban.

Az is biztos, hogy a bennem kavargó érzéseket nem nézné jó szemmel Mrs. Warfield.

– Rímelhet is, de nem feltétlenül szükséges – mondja. – Vesszetek el a szép pillanatokban, például nyaralásokban! Esetleg nehéz időkben, amikor veszteséget éltetek át.

Az akaratom ellenére élém ugrik egy kép. Élénk emlék a szüleimről karácsony reggel, amikor még én és Zebediah kisebbek voltunk. Anya apa ölében ült, amíg én és Zebby az ajándékokat nyitogattuk. Emlékszem, mennyire boldognak tündtek. Szerelmesnek. Apa ujjai összefonódtak anyáéval, folyamatosan csókolgatta őt újra és újra, mintha nem is lenne tudatában, hogy ezt teszi.

Bármit megtettem volna azért, hogy visszakapjam ezt a pillanatot. A szüleim már nagyon régen mutattak ki érzéseket egymás felé. Mind a ketten a munkára koncentrálnak, hogy elég pénzt kereshessenek. Én csak azt szerettem volna, hogy újra boldogok legyenek.

Egyszer csak a kezem a lapra csúszik, és szavak áramlanak a papírra. Furcsán felszabadító érzés, hiszen nem vagyok istenadta tehetség. Az idegen nyelveket nagyon szeretem. A szavak hirtelen áramlása egyszerre különös és felszabadító.

Alig hallom meg Mrs. Warfield hangját.

– Nem kell hosszúnak lennie. Csak át akarom érezni pár sor alapján, mit éreztek. Kaptok tizenöt percet!

Én kész vagyok tíz alatt, és hosszabbat írtam mint négy sor. Újra és újra elolvasom, és minden egyes alkalommal mellbe vágnak az érzések. Kitörlek szavakat, majd megváltoztatom őket, azt szeretném, hogy minden egyes sor tökéletes legyen, hogy kifejezze a vágyakozásomat a régi idők iránt.

– Letelt az idő – jelez Mrs. Warfield. – Szeretném, ha párban lennétek, de tanultam a múltkori hibámból, amikor magatoknak választottatok partnert.

Még több hangos morgás tör fel az osztályból, amikor a tanárnő maga dönti el, kik legyenek párban.

– Zae Monroe és Dean Prescott.

A szívem azonnal megiramodik. Komolyan! Nagyon furcsán érzem magam, mivel olyan hosszú ideje el vagyok köteleződve Wylie mellett, hogy más srácokat már észre se vettem. De Deanbe bele voltam esve kilencedikben és tizedikben.

Dean padtársa felkel, így felállok, és leülök a helyére.

– Helló!

– Szia!

Kapok az alkalmon, hogy lopva végignézzek rajta. Dean magas srác. Focista, de ennek ellenére nem illik bele a közismert sztereotípiákba. Csendes, kedves és okos. Említettem már, hogy magas is? Egyenylcvannál is magasabb és alig fér be az ajtón. Na jó, ez lehet, hogy túlzás, de tényleg széles. A válla és a mellkasa hatalmas. Tökéletes hátvédteste van, édes mosollyal és hullámos barna hajjal. Úgy néz rám, mintha tudna olvasni a gondolataimban, ezért elkapom a tekintetemet.

Hullámokban önt el a büntudat, amiért arra gondolok, hogy Dean nagyon szexi, de hirtelen rám üvölt egy belső hang.

Minden jogod megvan hozzá, hogy vizslasd a pasikat! Már nincs senkid! A gyomrom összeszorul az emlékeztető nyomán.

– Minden oké? – kérdezi.

– Aha – köszörülöm meg a torkom.

A helyiségben hangzavar kerekedik, Mrs. Warfield igyekszik közölni, hogyan is oldjuk meg a feladatot. Mindenkinek meg kell osztania a versét, és „óvatosan” kritizálnia a másikat. Amit ezek után mond, elveszik a pánik alatt, csak a vér áramlását hallom a fülemben.

Nem olvashatom fel a versemet. Ezt nem Deannek írtam. Bugyuta lett, és emellett hihetetlenül személyes. Ezeket az érzéseket sosem osztottam meg még Linnel, Monicával vagy Kennzel sem. Mindenkinek veszekednek néha a szülei. Nem is értem, miért is írok bugyuta verseket erről.

A vers lefordítva pihen az asztalon, és amikor Dean felé nyúl, a mellkasomhoz ölelem. Érzem, hogy a szemem természetellenesen elkerekedik.

– Bocsi! – mondja.

A szégyen előnti az arcomat.

– Nem, teljesen rendben van, csak... rossz. Mármint, nagyon-nagyon béna. Nem tudtam, hogy más is el fogja olvasni.

Dean úgy figyel, mintha átlátna a hazugságomon.

– Nem gond – feleli –, az enyém is szar.

Ó, istenem, milyen mély a hangja! Az ajkamat rágom, ahogy Dean a saját papírja fölé hajol. A karját összefonja maga előtt, amitől még inkább kidagadnak az izmai. Túl hosszú ideje bámulok, aztán újra felé pillantok, mire lassan elmosolyodik. Két édes gödröcske jelenik meg az arcán.

Amikor ideköltöztek nyolcadikos koromban, partnerek voltunk természetismeret-órán, és be sem állt a szám. Kényszerítettem rá, hogy dumáljon velem. Mindig személyes célomnak tekintettem, hogy kicsalogassam a csendeseket a csigaházukból.

– Akarod, hogy én mondjak véleményt? – biccentek a verse felé.

– Csak akkor, ha én is csinálhatom veled – mondja, és pislogni kezd. – Jaj, ez elég szarul hangzott!

Kitör belőlem a nevetés, érzem, ahogy elvörösödik a fülem. Dean vigyorogva rázza a fejét.

– Úgy értettem, hogy elolvashatod a versemet, ha én is elolvashatom a tiédet.

A szám elé teszem a kezem.

– Nincs üzlet.

– Te aztán tényleg szégyenkezel miatta! Ne aggódj! Dean nem ítélkezik.

Újra felnevetek, és megrázom a fejem.

– Nem vagyok költő.

– Itt senki sem az. Legalább mondd el, miről szól – sürget.
– A pasidról?

– Nem... – Basszus, már megint előnt a szomorúság és a veszteség hulláma, amikor már nem is számítottam rá. – Már szakítottunk.

– Ó – elcsendesedik, és az arcomat vizslatja –, sajnálom.

Megrázom a fejem.

– Ööö... a versem. Egy karácsonyról szól, amikor még kisebb voltam. A családomról. Hülyeség.

Úgy néz rám, mint aki nem hisz a kis színjátékomnak.

– Oké – mondja. – Az enyém egy lányról szól, akivel régen találkoztunk.

Ha kutya lennék, bizonyára láthatóan hegyezném a fülem.

– Kiről?

Hanyagul felhúzza a vállát. Oké, el kell olvasnom azt a verset!

– Az a lány tavalyról? Aki Brooklynból jött? – kérdem, mire kicsit oldódik a feszültsége.

– Bronxból, ja.

Egyre izgatottabb leszek.

– El szeretném olvasni. Kérlek! – Talán sikerül cukin oldalra biccentenem a fejem, és kacsaszájúan csücsörítve könnyörögnöm.

Dean szeme azonnal a számra siklik, mire láthatóan vacillálni kezd.

Ez az! Dean nem immunis a vonzerőmre! Az ujjával piszkálni kezdi a papírt, aztán hirtelen védekezően kidülleszti a mellkasát.

– Csak akkor, ha én is elolvashatom a tiédet!

Basszus! Komolyan kíváncsi vagyok arra a csajra. Azt hiszem, Jennának hívják. Túl cuki név volt, ami abszolút nem illett a csajszijához. Azt pletykálták, hogy a nagynénjéhez és a nagybátyjához küldték ide, Virginiába, hogy ne kerüljön állami gondozásba New Yorkban. Elképesztő akcentusa volt, és folyamatosan mogorván nézett. Hivatalosan sosem találkoztam vele, egy közös óránk se volt, és mire kettőt pislantottam, már vissza is küldték New Yorkba. Két verekedésbe is belekeveredett négy hónap leforgása alatt, és csak Deannel beszélgetett.

Azt pletykálták, hogy sokat „csinálták”.

– Oké, osztály! – szólal meg Mrs. Warfield. – Itt az ideje, hogy befejezzétek a munkát, mindjárt megszólal a csengő. Tegyétek le a verseteket az asztalomra, amikor kimentek a terem-ből!

Vetek Deanre egy álharagos pillantást, tudatosítva benne, hogy ezúttal megnyerte a harcot, de még nem végeztünk egymással. Felnevet.

– Mindegy, csajszí. Túl cuki vagy, hogy megrémissz!

Abbahagyom a bámulást. Dean Prescott cukinak tart. Mindig kedves volt velem, de még sosem flörtölt. Mielőtt ki-gondolhatnék egy frappáns beszólást, megszólal a csengő, és Dean már fel is kelt a helyéről, és az ajtó felé halad.

Elégedetten konstátálom, hogy az ő füle is éppolyan vörö-sen izzik, mint az enyém.

3. FEJEZET

Én viszem haza Lint, Monicát és Kenzie-t a suliból. Lin még nem szerezte meg a jogsit, Monica anyukájának pedig csak egy kocsija van. Kenzie meg nekiment a házuk postaládájának az első héten, amikor megkapta a jogsit, erre most fél a vezetéstől, pedig már három hónapja történt. Amíg nem zavarja őket, hogy egy tizennégy éves, zörgő kombiban nyomulunk, addig szívesen furikázom őket bármerre.

Leteszem őket otthon, és hazafelé tartok a zsalutetős és téglaházakkal teli részre, ahol az öcsém épp leszáll az iskolabuszról. Integetek, amikor meglátom hullámos barna üstökét, mire a kocsihoz rohan. Minden nap én viszem haza az utcánk végén lévő sarokról. Régi városrészben élünk, közel az egyetlen erdőhöz a megyében, amit még nem hódítottak el a házak és a boltok.

Zeb lehuppan mellém az anyósülésre, és összefonja a karját maga előtt, ahogy kinéz az ablakon.

- Hát veled meg mi van? – kérdem. – Kösd be magad!
- Komolyan? Egy perc és hazaérünk!

– Gondolom, te is láttad már azokat az örülteket, akik erre-felé versenyeznek. Miért vagy ilyen morcos?

Válaszul érthetetlenül morogni kezd.

Leparkolok a vendéghelyre az utcában, mivel a szüleink elfoglalták a kocsifeljárót. Bárcsak lenne garázsunk! Néha két utcával arrébb kell letenni a kocsit, és végigrohanni az esőben a házhoz. Zeb azonnal ki akarja nyitni az ajtót, de én megragadom a karját.

– Mondd már el, mi történt! – kezdem óvatosan.

– Az a srác a buszomon egy faszfej! – fújtat hangosan.

Azta!

– Ne mondj olyat, hogy *faszfej*! Mit csinált?

– Minden egyes nap azt nyomatja, hogy „haver, a nővéred annyira szexi. Nem hozol össze minket?” Aztán amikor mondom, hogy fogja be, akkor csak nevet, és folytatja. Arról beszél, hogy miket akar... tudod... csinálni veled.

Á, szóval egy *azok* közül. Majdnem felnevetek a gondolat-tól, hogy egy általános iskolás azt hiszi, kikezdhet velem, de visszafogom magam, mert Zeb már így is ki van bukva. Az arca kipirosodott a dühtől. Annyira édes, védelmező kisöcsi.

– Ki volt az? – kérdem.

– Rob.

– Nem vele voltál a futócsapatban? Azt hittem, jól kijöttök.

– Ja, mondhatni. Mindig nagyszájú volt egyébként.

– Zebby, ne is törődj azzal a hülyével! Csak fel akar téged dühíteni. Nagyon jól tudja, mi a gyenge pontod, és hogy ezzel felhúzhat. Néhányan sajna ilyenek.

Zeb összeszorítja az állkapcsát.

– Egyszer jól seggbe fogom rúgni. Eskü!

Beletúrok a hajamba, ahogy kinyitom az ajtót.

– Ne mondj olyat, hogy *segg*! És jobb, ha nem verekedsz. Az a szar... az ilyesmit nehezen mossa le magáról az ember. – Kiszállok, de közben megesküszöm, ha egyszer meglátom a kis Robot, akkor én magam fogom hátsón billenteni.

A ház felé haladunk. Kinyitom az ajtót. Az edzések idején a legtöbb napom foglalt, így most kiélvezem, hogy több időt tölthetek Zebbel. A hajtás két hónapon belül újra kezdődik, aztán jön az örületes nyári beosztás. Szinte furának tűnik ez a sok szabadidő. Az öcsém a padló közepére dobja a táskáját, én meg oldalra rúgom. Azonnal a kanapéhoz megy, és bekapcsolja a tévét, amíg én nasit készítek. Zellerszárat,ogyoró-vajat, mazsolát halmozok egy tányérra. A mazsolát nem neki szánom.

– Kösz – mondja, majd belenyom egy adagot a szájába.

Rágcsálok, és figyelem az öcsémet, ahogy elmerül az animált harcosok világában. Megrohan a szeretet hulláma. Amikor kicsik voltunk, rengeteget vitáztunk. Az örületbe kergetett az idióta és gusztustalan szokásaival. De az elmúlt évben, amikor a szüleink szinte folyamatosan robotoltak, egymásra kellett támaszkodnunk. Már alig veszekszünk, és egész megszerettem a hülye fejét. Ami fura. Előveszem a telcsimet, hogy megnézzem a közösségi oldalakat, amíg eszek.

Egy órával később még mindig ugyanott ücsörgünk, amikor anya belép a bejárati ajtón. Hatalmas bevásárlószatyrokat cipel, a haja kibomlott.

– Sziasztok! – köszön fáradtan.

– Helló! – mondom, miközben Zeb félig kábultan felnyög.
– Van még több zacskó is a kocsiban?

– Nem, ennyi.

Anya ledobja a nagy táskáját és a zacskókat a konyhapultra, majd hangosan felsóhajt.

– Azt hiszem, ma kínait fogunk rendelni. – Erre már Zeb is figyel.

– Komolyan? – kérdi.

– Aha.

Halványan elmosolyodik, amikor mind a ketten örömtáncot járunk. A szüleink nagyon ritkán rendelnek ételt. Anya pék egy apró cukrászatban, aminek egyre kisebb és kisebb a forgalma, mivel az embereknek kényelmesebb a nagy szupermarketben megvenni a péksüteményeket. Annyi már nem elég, hogy anya pékségében sokkal finomabbak a dolgok. A Washington környéki házak költségei és a családjuk kiadásai olyan magasra rúgnak, hogy senki előtt nem titok, hogy le vagyunk égve. De ha anya épp költekezni akar, akkor egy percre sem tiltakozok ellene.

Segítek megteríteni az asztalt, de észreveszem, hogy a táskák anya szeme alatt sokkal nagyobbak a megszokottnál. Sőt, közelebről azt is látom, hogy nem festette be a haját, amit minden hónapban megtesz. Most kibukkannak a tövek a festék alatt. Nem mondok semmit, de szomorúság tölt el a látványtól.

Apa akkor ér haza, amikor megérkezik a kaja. Egy pillanatra elmélázom, hogy le fogja-e szidni anyát, hogy kínaira költötte a pénzt, de nem tűnik meglepettnek. Bizonyára előre eltervezték.

Apa megcsókolja a homlokomat, és megszorítja Zeb vállát, mielőtt leülne.

– Milyen volt a sulis, Xanderia? Zebediah?

Összerezzenek, ahogy kimondja a teljes nevünket. Senki sem hív így rajta kívül. Talán azért mondja ki a teljes nevem, mert őt Xandernek hívják, és róla neveztek el. Amikor Zeb még kicsi volt, elkezdett Zaenek hívni, mivel a Xanderia kicsit nehéznek bizonyult. Szerencsére ez rajtam ragadt.

– Minden oké – feleljük.

Zeb rám néz, amint leülünk. Anya és apa nem is vettek tudomást egymásról. Megrázom a fejem, ezzel próbálom sugallni, hogy ne aggódjon, de azt kívánom, bár magamat is megnyugtathatnám. Csendesen szedünk, de a némaság inkább kényelmetlen. A kínos légkörben alig élvezhető az isteni tavaszi tekercs és a szezámós csirke.

– Szóval – töröm meg a csendet –, azt hiszem, vállalok valami munkát a nyáron. Megpróbálok besegíteni.

– Ó, Zae! – anya gyengéden elmosolyodik. – Ez annyira édes tőled, de el leszel foglalva az edzésekkel, nem?

– Nos, igen – mondom. – De talán találok valamit, ami összeegyeztethető az órarendemmel. Akkor kifizethetném idén a tábort. – Már a gondolattól is büszkeség tölt el, hogy leveheltem a szüleim válláról ezt a terhet.

Anya és apa gyorsan egymásra néznek, anya megragad egy szalvétát, hogy megtörölje a szemét.

– Hülye allergia – mondja. – Virágoznak a cseresznyefák.

Apa felszúr egy adag brokkolit a villájára.

Az öcsém bizonyára rosszul van a furcsa légkörtől, hiszen hipersebességgel nyomja le a kaját, majd nyikorogva hátratulja a széket.

– Elmehetek? – motyogja.

– Hát – kezd bele anya –, apa és én szerettünk volna beszélni veletek.

Beszélni velünk? Leteszem a villát a tányéromra, és egyszerre elmegy az étvágyam. Úgy érzem, az eddigi falatok is vissza akarnak jönni.

– Nyugodtan egyél még, édesem! – suttogja anyja.

– Ennyi elég volt – mondom halkán.

Nem bírom a családi beszélgetéseket. Csak akkor van ilyesmi, ha valami nagy gond történt. Például, amikor tavaly apa elveszítette az állását.

A szoba csendbe burkolózik, hallom az óra tiktakját, ami mintha visszhangozná a helyiségben ülő rémületet.

Anya és apa leteszik az evőeszközeiket, és egymásra néznek. Apa anyja felé bólint, mire legszívesebben felsikítanék. *Ne, kérlek, ne mondd ki!* Bármi legyen is, nem akarom hallani. Megragadom a széket, és visszatartom a lélegzetemet.

– Mind a ketten nagyon szeretünk titeket. – Gyorsan váltja a tekintetét köztem és az öcsém között, de a szeme egyre homályosabb lesz. – És komolyan mondom, semmi közötök ehhez az egészhez.

– Ez így van – folytatja apa. – Ez csak anyáról és rólam szól.

Nem. Nem. Nem. Hányini fogok.

Anya megtorpan, aztán kinyitja a száját. Mintha egy lassított felvételt látnék magam előtt.

– Különlköltözünk.

A világ a feje tetejére áll, miközben az ételre bámulok, ami mostanra már visszataszítónak hat.

– Ha apa kiköltözik, akkor nem fogjuk tudni megtartani ezt a házat, szóval egy lakásba megyünk hárman. – Felkapom a fejem, a szívem elképesztően száguld a mellkasomban.

– Micsoda? – kérdezi Zeb. – Most komolyan költözünk?

Zeb és én egész életünkben ebben a házban éltünk.

Anya nagyot nyel és közben bólint.

– Szereztem egy két hálósobás lakást Southern Ridge-ben, apa pedig a külvárosban fog lakni egy lakótárrsal. Egy szobán kell ugyan osztoznotok, de ez csak ideiglenes, amíg...

Ó, istenem! Komolyan beszél! Olyan gyorsan állok fel, hogy a székem felnyikordul a linóleumon.

– *Miért?*

Anya feje lehanyatlik, a válla megfeszül.

– Így is találkozhatunk – ígéri apa. A kezemért nyúl, de elkapom a karomat, mire az arca eltorzul.

– Változnak a dolgok, édesem. – Anya hangja megbicsaklik, úgy hangzik, mintha elveszítette volna a csatát.

– Ne hülyéskedj! Most komolyan? Változnak a dolgok? Na, igen! Ilyen az élet. Aztán majd az emberek hozzászoknak!

– Ennyire nem egyszerű. – Apa már elővette a kemény, szülői hangját, amitől csak még idegesebb leszek.

– Nem hiszem el, hogy feladjátok! – ordítom. – Tizenkilenc év után? Csak azért, mert most nehéz időszakon mentetek keresztül!

Anya becsukja a szemét, és az ujját az ajkára nyomja. Apa sápadtan kapja el a tekintetét, mintha megbánás vagy büntudat ülne az arcán. Az öcsémre pillantva látom, hogy sír. Betapasztom a számat, hogy ne kezdjek el zokogni. Szétesik a családk. Összetörik. Már semmi sem szent ezen a világon.

A könnyeken keresztül próbálom kinyögni a szavakat.

– Fogadalmat tetettek egymásnak. Örökre együtt kellene maradnotok jóban rosszban.

Elöttem vannak a nyaralásaink, amikor kocsival indultunk a tengerpartra. Annyit neveltünk, annyira szerettük egymást. Hogy változhat meg minden egy csapásra? Hogyan történt ez

az egész? Aztán eszembe jut Wylie a fürdőben azzal a másik lánnyal. Ó, istenem...

– Valamelyikőtök megcsalta a másikat? – A hangomba undorító vád gyűlik. Tudom, hogy ezt nem kellett volna megkérdezniem, hogy ezzel átléptem a határt, de nem érdekel.

Anya könnyes szeme megrándul.

– Édesem, mi...

Elveszetten néz apára, mire aztán megszólal, az arca keménynek tűnik.

– A részletek nem tartoznak rátok, csak ránk. Csak annyit kell tudnotok, hogy már nem vagyunk szerelmesek egymásba, és nem tudjuk, hogyan találhatnánk vissza a másikhöz.

Hah! Erre bizony senki sem tudja a receptet.

– Össze kell pakolnunk – suttogja anyja. – Szombaton költözünk.

– *Szombaton?* – A hangom újra megtörik, és úgy érzem, mintha a konyha kibillenne a helyéről. Négy nap múlva? Kapkodom a levegőt, ahogy a szavak leülepednek. Nem tehetek semmit ellene, hogy helyrehozzam a dolgokat. – Ez annyira nem helyes! Csalódtam bennetek!

Anya ekkor már zokog, apa a könyökével támasztja magát az asztalon, és az arcát dörzsöli. Kirohanok a konyhából, egyenesen le az alagsori szobámba. A lehető legerősebben vágom be az ajtót, aztán apró gombócba kuporodok az ágyon.

Először Wylie, aztán meg a szüleim. A szerelem hülyeség. A házasság meg egy jó nagy becsapás. Úgy fest, minden, ami-ben valaha hittem, összeomlik.

Érintést érzek a vállamon, felnézve megpillantom az öcsémet. Ugyanaz a mindent elsöprő gyász ül barna szemében.

Haja összekócolódott a homlokán. Magamhoz húzom, és erősen szorítjuk egymást. Halkan sírni kezdünk.

Közösen gyászolunk.